

Er veggene rundt hjertet hennes mer avskrekkende enn murene som skiller henne fra mannen hun elsker?

Romanen *Vann som rant forbi* har hentet sin tittel fra profeten Job i Det gamle testamente: «For du skal glemme lidelsen, huske den som vann som rant forbi» (Job 11,16).

Når du leser om Emmalyn som forsøker å slippe tak i det som har vært for å strekke seg ut etter noe hun aner ligger foran et sted, er det nesten så du kan ta og føle på bevegelsen i ordene fra Jobs bok. Emmalyn har vært gjennom mye, ikke minst mange års ufrivillig barnløshet og den sjelsettende hendelsen som reiste fengselsmurer mellom henne og ektemannen Max.

Når vi møter henne, er det bare måneder til han løslates. Emmalyn har pakket sammen sitt gamle liv og flyttet ut på øya der de eier ei gammel, slitt hytte. På planen står renovering – av en skrøpelig bygning og et skrøpelig liv.

Hun får hjelp. Noen av øyboerne viser seg som medvandrere og håndlangere, og kommer henne i møte både med ransakende ord og praktisk hjelp. Nytt tak, nye malingsstrøk, ny livsanskuelse.

Også et nytt, ungt menneske melder seg på listen over bidragsyttere, ektemannens datter fra et tidligere ekteskap. Emmalyn inviterer

piken inn i sitt øyeksil og blir uventet konfrontert med gjennomtrengende replikker og klare forventninger – og en skjør sårbarhet som tvinger henne til å handle.

De fysiske murene som har skilt Emmalyn og ektemannen de fem årene han har sittet i fengsel, er ikke eneste hinder for kommunikasjon mellom dem. Vel så utfordrende er den usynlige muren av hardpakket taushet Max har omgitt seg med. Det viser seg at det er et gjennombudd her alt til syvende og sist henger på. Er det mulig å trenge gjennom lag på lag med usagte ord?

Sagt av norsk leser:

Denne romanen gikk «rett hjem» hos meg. Stemning og atmosfære griper tak. Her er mye levdt liv, skjulte erfaringer – mye håp, oppreising og tilgivelse.

Utdrag fra *Vann som rant forbi*

For langt å svømme.

Vollgraven Lake Superior glitret i solen, og bølgene var som rader med piggråd.

Så snart hun hadde satt føttene på øya og fergen lukket sitt gap for natten, ville kystlinjen som omga Madeline Island utgjøre murene i hennes tilværelse.

Max hadde omtalt betongveggene i fengslene som noe som beskyttet ham for verdenen utenfor. Var det for mye å håpe på at sand og klipper og dypt vann ville gjøre det samme for henne?

Har jeg gjort det rette, Max?

Dagens siste ferge. Hun hadde mistet den nest siste. Tre minutter for sent. Bare tre minutter. Man kunne alltid legge skylden på den trege bensinpumpen. Eller at hun hadde glemt å sjekke rutetabellen for lavsesong på nettsiden. Emmalyn Ross hadde én sjanse igjen før det ble mørkt, ellers ville hun bli nødt til å overnatte i Bayfield, tvunget til å snakke med mennesker, risikere å måtte forklare hva hun gjorde her og hvorfor hun var alene.

For fem år siden hadde hun vært tre minutter for sen til å høre den desperate talemeldingen fra Max. «Emi, jeg har rotet det til. Kan du komme og hente meg?» De grøtete ordene hans satt fast som uutslettelige maskaraflekker. Hun hadde ikke oppdaget meldingen før etter at han hadde dratt fra restauranten-skråstrek-tavernaen og akselerert mot en uforståelig fremtid.

En fergevakt banket på bilvinduet. Emmalyn famlet med knappene for å åpne. Det var bakvinduet som responderte. Feil knapp. Hun heiset opp bakvinduet og senket førervinduet.

«Du rakk ikke denne.» Vakten var en middelaldrende kvinne med en bærbar kortautomat i hånden og ga Emmalyn inntrykket av å være en pensjonert lærer som hadde byttet karriere.

«Jeg ser det.» Emmalyn så forbi vakten på labyrinten av oransje kjegler – som nå var en tom labyrint – hvor bilene hadde ventet på fergen hun skulle ha tatt.

«Det går én til.» Hun pekte på tidstabellen hun holdt i hånden. «Dagens siste. Vi du betale nå? Du kan godt gjøre det.»

Var det noen grunn til å nøle?

«Med mindre», la vakten til, «du tror du ombestemmer deg.»

«Det kan jeg ikke.»

Svaret kom så prompte at øyenbrynene til vakten skjøt i været.

Emmalyn smilte et klassebildesmil som til å begynne med virket helt normalt, men som gjorde leppene hennes altfor stramme. «Ja, takk. Jeg betaler gjerne billetten nå.» Førtifem minutter eller mer måtte slås i hjel. Å betale i forkant ville slå i hjel – tre av dem.

På andre siden av vannet ventet et rom – hun sjekket utskriften på passasjerstetet – på Villa Iris pensjonat. Da vakten dro kortet hennes, kjente Emmalyn den nå velkjente følelsen. Det hørtes ut som et knivhugg. Den gjorde et dypt innhugg i økonomien som den gang hun var på karrieretoppen, før alt raknet, kunne ha tålt tusen sveip med kortet uten at hun trengte å tenke seg om to ganger.

Huset i Lexington – folk trodde alltid det lå i Kentucky og ikke Minnesota – ble raskt tømt da hun gjorde et overslag og satt igjen med ingenting. Inntekten til Max var revet bort og senere hennes egen da det ble bestemt at kokkene på finere restauranter var overflødige samtidig med at cateringvirksomheten hennes langsomt døde bort ...

«Takk.» Hun la bankkortet og kvitteringen i lommeboken og fulgte den retningen vakten pekte for utkjørsel.

Periodens hovedbok:

Vann som rant forbi

Roman

Art.nr. 104199

Vanlig pris kr 329,-

Medlemspris kr 288,-

Avbestillingsfrist: 06.06.

FORFATTEREN
Cynthia Ruchti

www.cynthiaruchti.com

Amerikanske Cynthia Ruchti er en prisvinnende forfatter, familierapeut og mye brukt foredragsholder. Hun kan se tilbake på 14 bokutgivelser, både sakprosa og skjønnlitteratur.

